

WILLEM

Verlaggever Willem Meuleman is in Amersfoort en de regio op zoek naar bijzondere verhalen.

Reageren of tips: willem.ac@ad.nl

Amersfoortse kunstenaar opent nieuwe galerie met glaskunst 'Shit, dit is echt een ambacht'

AMERSFOORT | In haar nieuwe galerie Ans Bakker Glass staan haar verrassende glasobjecten in een ruimte van serene rust. Ze was etaleur, ging nesten bouwen, kreeg een dochter en koos voor glas. Ze maakte talloze kunstwerken met het thema vruchtbaarheid en kruizen. „Maar,” zegt ze. „Mijn dochter Lieve is het mooiste wat ik ooit heb gemaakt.”

Als ik Ans Bakker thuis bel voor een afspraak, krijg ik haar man Jan aan de lijn. Of Ans thuis is? Jan lacht. Natuurlijk niet. Ans is aan het werk op haar atelier. Ans is altijd aan het werk op haar atelier. „Ik moet wat doen.”

Haar ouders in haar geboortedorp Zwartsluis, tussen Zwolle en Meppel, zaten met Ans in hun maag. Wat moet je met een creatief kind als je zelf een winkel met muziek en elektriciteit hebt, met langspeelplaten, maar ook wasmachines en verlichting, televisies? „Alle kinderen van midstanders gingen naar de detailhandelsschool om later de zaak over te nemen.”

Ans koos voor een opleiding etaleur en standbouwen. „Ik was blij dat ik klaar was, ik ben een praktijkmens.” Bij Peek & Cloppenburg kon ze direct aan het werk. „Ik was al gewaarschuwd dat als je ging solliciteren, je een baan had, voordat je het wist.” Ze leerde omgaan met textiel, maar hield het na twee jaar voor gezien. „Ik kon niet doen wat ik wilde, er werd gezegd wat ik moest doen.”

Haar droom was de etalage van De Bijenkorf in te richten. Amsterdam lukte niet, wel kreeg ze een baan bij De Bijenkorf in Arnhem. Na vier jaar was ze ook daar klaar mee. „Als je jong bent, ontwikkel je je snel. Ik had behoefte aan een grotere etalage.” Ze ging naar de kunstacademie in Utrecht en studeerde theatervormgeving.

„Ik had een leraar die veel deed met de Griekse mythen. Die vond ik fantastisch. Later kwam ik in de knoop met een nieuwe vakdocent.

Die wilde dat ik weer ging schetsen, dat voelde als opnieuw beginnen. Ik wilde de praktijk weer in.”

Ze leefde van kleine opdrachten in het etaleren. De Griekse mythen lieten haar niet los. Ze las over een Grieks drama en de Trojaanse oorlog. „De vrouwen hadden geen stemrecht en waren het zat dat hun mannen steeds weer weg waren om oorlog te voeren. Ze besloten om lange tijd geen seks te hebben met hun man. Ze beschermden hun nest en lieten op die manier toch hun stem gelden.”

Nesten

Dat nest beschermen bleef haar bij. Ze ging nesten bouwen, sommige op poten. „Ik kreeg er veel publiciteit mee. Ik woonde in Dieren aan de voet van de Postbank, vlak bij wat ze de *onzalige*

bosjes noemden. Daar vond ik veel afvalhout. En ik gebruikte snoeihout van buren. Ik had een ongelooflijke drang om nesten te bouwen.”

De nesten werden gebruikt als decorstukken in interieurs bij grote evenementen. „Achteraf kon ik die nestdrang wel verklaren. Ik wilde een partner, een kind, een huisje, ik wilde samen zijn.”

Van een kraakpand in Dieren verhuisde ze naar Zaandam en later Groenekan. Daar kwam ze Jan tegen. Die vond een gekraakt rusthuis in Groenekan niks en wilde dat Ans bij hem in

▲ Ans Bakker met een stukje taart, dat bij de opening van haar nieuwe galerie werd aangesneden. In de tekst enkele van haar glaskunstwerken, het kind op de kleine foto is dochter Lieve. FOTO'S MARIEKE HENRY

Zeeland kwam wonen. „Dat zag ik niet zitten tussen die Zeeuwse boertjes, zo ver weg van de Randstad.”

Ze trouwden, verhuisden naar Zeist en belandden uiteindelijk in de Amersfoortse wijk Nieuwland.

Maar: „Ons droomhuis hebben we nog niet gevonden.”

In 2003 werd Lieve geboren. „De nestdrang, het verhaal van partner en kind, dat is zo'n mooi proces. Mooi verwerken met mijn nesten. Het voelt als overgeven aan intuïtief gedrag.” Lieve werd gewiegd in een groot nest van beukenhout.

Twee jaar hield Ans zich bezig met haar Lieve. „Zij is het mooiste wat ik ooit heb gemaakt. Twee jaar lang heb ik geen andere dingen gemaakt.” Totdat ze

op tv bij het Klokhuis Yvon Trossel zag, glasblaaster. „Dat wilde ik ook! Ik heb haar gemaaid en bestookt met vragen. Ze reageerde niet. Dat maakte de drang om te beginnen alleen maar groter.”

Onder aan de nesten van hout hingen kristallen, die ze kocht bij een groot-handel. Ze kwamen uit Tsjechië. „Ik wilde die kristallen zelf vormgeven.” Ze zocht contact met een glasblazer in Leerdam, volgde workshops bij Teterode in Amsterdam en dacht: „Shit, dit is echt een ambacht!”

De glaskoorts nam bezit van haar. En ze ging in gevecht met het glas. „Ik ging aan allerlei vormen trekken, wat helemaal niet kon. Ik zette mijn tanden in het materiaal, leerde hoe dat zich vormt. Pas na jaren leerde ik dat het materiaal zich vormt naar mij, niet andersom.”

„Het glas wordt heel heet en je moet snel werken. Het staat symbool voor hoe ik zelf in het leven sta. Ik hou van snel werken. Van tevoren moet ik het object al vormgeven in mijn hoofd. Vruchtbaarheid was lange tijd mijn thema. Vruchtbaarheid van de

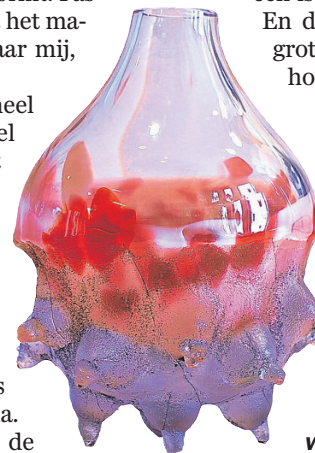
aarde, maar ook die van mijzelf.”

Elk kunstwerk in haar galerie heeft zijn eigen verhaal. Naast objecten, waarin veel vrouwenborsten zijn verwerkt, vallen de kruizen op. „De objecten zijn een deel van mezelf. Hoe ze worden gemaakt, is niet interessant. Daar gaat mijn werk niet over. Het gaat erom wat het met mensen doet. Wat gebeurt er met ze?”

Ze is 50 en studeert aan het Instituut Kunst en Ambachten in Mechelen. Een plek in de Nieuwe Stad (de oude Prodentfabriek) was te duur voor haar. Aan de Neonweg is de ruimte, waar ze haar nieuwe galerie en studio heeft, voor haar betaalbaar.

„Het liefste zou ik hier een grote Nieuwe Schat creëren. Een plek waar kunstenaars zich kunnen presenteren. Een Nieuwe Schat waar iedereen komt en die voor iedereen is.”

En dan het liefste met een grote werkplaats met afvalhout en glas. „Ik was bij de ROVA en vroeg of ik wat afvalglas mocht meenemen. Dat mocht niet! Ik zou er graag een depot van maken voor de Nieuwe Schat. En dan samen met mensen mooie dingen maken van de afvalproducten.”

www.ansbakker.nl

▲ Lieve en Willem. FOTO FRANS KANTERS

Expo voor Lieve en Willem!

AMERSFOORT | Dinsdag stond het fotograafpaar Lieve en Willem op deze pagina. Zij spraken de wens uit ooit samen in Amersfoort te exposeren. Nauwelijks een uur na het uitkomen van de krant ging die wens al in vervulling. Hans van Helden twitterde: 'Kijk, dat is nog eens een leuke start van de dag: Willem Wernsen en Lieve De Bleekere in een interview met WILLEM in AD AC: Samen in Amersfoort exposeren, dat zouden we willen. Dat gaan we toch gewoon regelen in de

Aegtenkapel? Van harte welkom om periode af te spreken. Zo werkt 033fotostad. Iedereen eens?

Willem reageert enthousiast vanuit België, waar Lieve in Oudenaarde woont en hij in Antwerpen exposeert. „Ik kreeg direct ook een reactie van de oud-wethouders Rob Muilekom en Mirjam Barendregt.” Later op de dag bericht hij: „We zitten nu te eten en hebben een flesje besteld op het succes van deze dag en wat het ons verder brengt.”